

CHƯƠNG MỘT: RỒNG LỬA

MỘT chiều Đà Lạt.

Sau một ngày ngao du trên khắp cao nguyên, mặt trời mệt mỏi lấp ló sau ngọn Lang-bi-an, rọi những tia nắng dài và mảnh như tơ xuống hai bên cánh rừng thông, nhuộm vàng xanh mây triền đồi óng ả. Phấn thông bay nhẹ nhẹ trong nắng, lấp lánh như những hạt bạc, hạt vàng. Dưới chân đồi, mặt hồ đang thắm dần lại, phẳng lặng đến yên tĩnh. Toàn cảnh nhìn qua có dáng của một người già đang ngồi suy ngẫm lại những tháng năm sôi nổi đã trôi qua trong cuộc đời ngắn ngủi của mình. Uyliam nghĩ thầm và mở tung cánh cửa sổ. Một luồng không khí mát dịu ủa vào căn phòng ấm áp nồng nặc mùi rượu ứt-xki và xì-gà. Uyliam nghiêng nửa người ra phía cửa sổ, nở căng lồng ngực hít mạnh hương vị của trăm ngàn bông hoa đang đua nở dưới vườn. Ôi xứ sở này! Chẳng kém gì thành phố Giơ-ne-vơ... Giá như gã đến đây với một chiếc cặp da căng chắt những hợp đồng buôn bán. Gã sẽ xây ngay một biệt thự gần thác Pren, sẽ trồng trước nhà vài héc-ta hoa các loại. Chà, sau một chuyến công cán, gã sẽ ngả người trên bộ sa-lông kê giữa vườn, rít một hơi xì-gà La Habana và thả mắt trong những sắc màu rực rỡ. Thú vị biết chừng nào... Những chiếc cặp da dày cộm kia, hiện đang nằm nguyên trong két sắt đâu phải là những hợp đồng lời lãi. Sau chuyến công du Ha-oai, gã về đây với một kế hoạch tối mật. Uyliam thở dài. Thôi, biết làm sao được. Quân cộng sản ngày một lần tới. Quân đội viễn chinh Hoa kỳ đã dính líu tới trên bốn mươi vạn mà vẫn không xoay chuyển được tình hình, vẫn che đầu hở đuôi. Lúc này buôn cũng lố.

Một hồi chuông ngân vang. Không quay lại, Uyliam nói cộc lốc:

- Mời vào! - Giọng nói trầm và nhẹ, lành lạnh như có chất thép.

Cửa mở. Một viên đại úy người Việt bước nhanh vào, rạp gót giày, giơ tay chào: